

Мѣжду тия приятели, имаше единъ, на когото дъщерята, на възраст на седемнадесет години, бѣше кръщелница на Шилера. Малко чясове прѣдъ умирањето, добриятъ старецъ я повика. Като не можеше веќе да изричя ясно нити една дума, извади отъ прѣстѣтъ си единъ сребъренъ прѣстенъ, послѣдното му богатство, и го тури на прѣстѣтъ на момата. Послѣ я пригърнѣ, и заплака. Горкото дѣте захлца, и му намокри лицето съсъ сълзитѣ си, като ги бършеше съсъ кърпата си. Най послѣ, той улови рѣцѣтъ ѝ и ги опрѣ на очитѣ си. — Очитѣ му се затворихж за винаги!

Човѣшкитѣ утѣшения ни се отнемахж едно слѣдъ друго, и страданията само се умножявахж. Азъ се оставихъ на волята на Бога, нѣ съсъ пѣшканье, и душята ми, намѣто да обрѣгне на злото, видеше се напротивъ сѣки день да го осѣща по тежко.

Единъ пѣтъ ми дадохж скришната единъ брой отъ вѣстникѣтъ «*Газетъ д'Аугсбургъ*», и прочетохъ у нея една чюдна новина за мене, въ случай на постриженѣето на една отъ сестритѣ ми.

Казваше се: «Госпожица Мария Анджиола Пелико, и пр., пострига се днесъ, у мѣнастирятъ «*Визитационъ*». Тя е сестра на Силвио Пелико, съчинителятъ на «*Франсоазъ де Римини*», и който сега наскоро излѣзе отъ крѣпостѣта Шпилбергъ, опростенъ отъ Негово Величество Императорѣтъ. Тая добрина достойна за единъ толкосъ голѣмъ царъ, бѣше единъ празникъ за цѣла Италия, и проч., и проч.»